

เพนกวิน
กับ
กล่องหนึ่งใบ

เรื่องและภาพ
ทรงพร กุลกาญจนาศิบาล

เพนกวินกับกล่องหนึ่งใบ

เรื่องและภาพ
ทรงพร กุลกาญจนากิจบาล

เพนกวินกับกล่องหนึ่งใบ

เรื่องและภาพ : ทรงพร กุลกาญจนภิบาล

กราฟิกโนเวลสำหรับเด็ก 14 ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา 2564

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด 451 ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

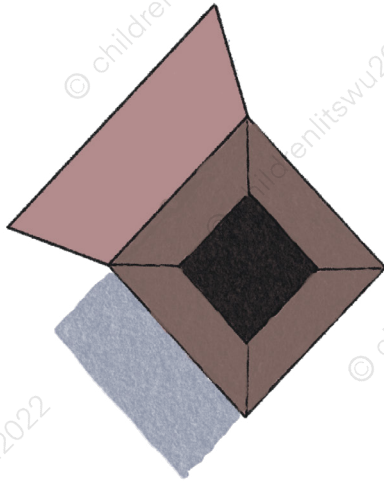
ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร์ (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

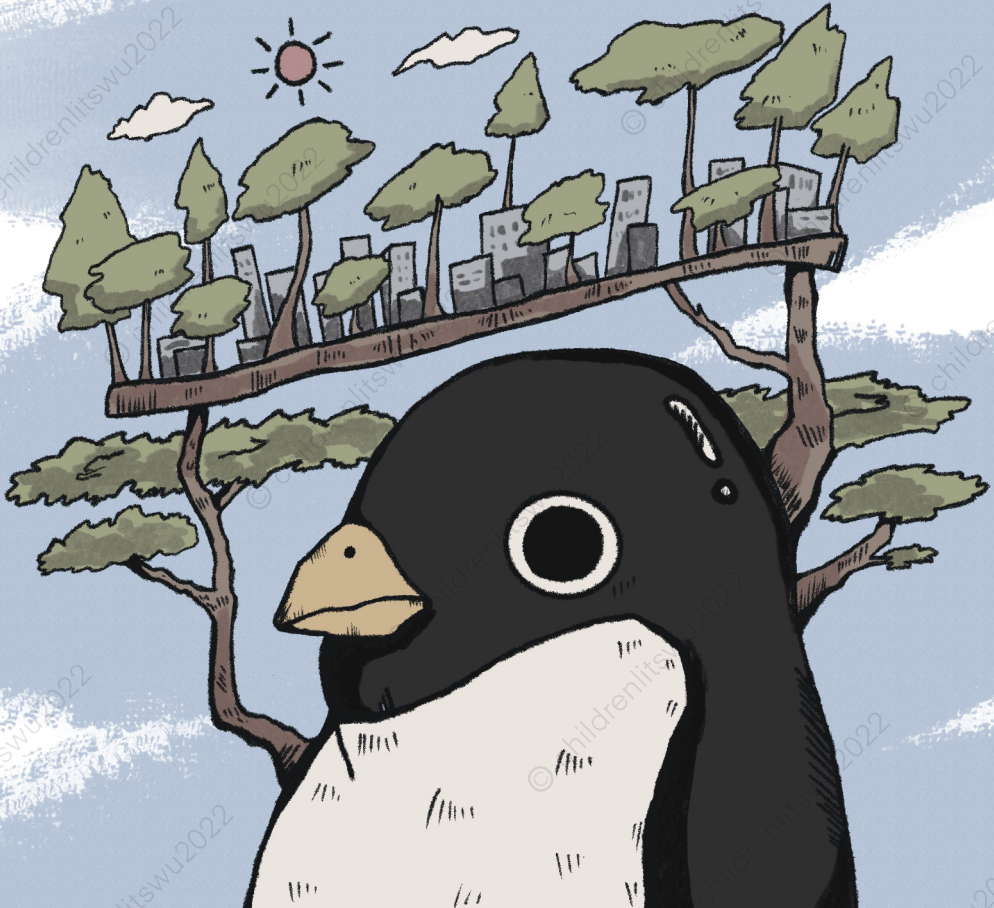
อ. อนุสร ตีไหว่

อ. พิชญา นิลรุ่งรัตนา

แต่ เธอผู้มีกลิ่นพิเศษ

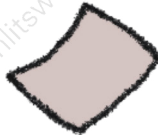
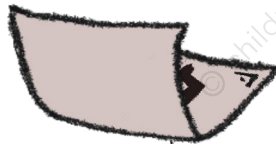
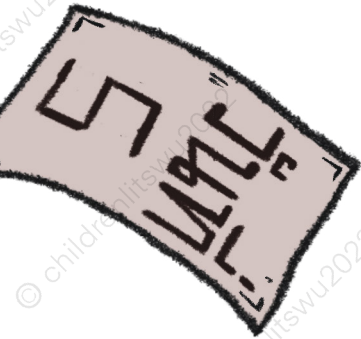

เปิดกล่อง

กาลครั้งหนึ่ง สอง สาม นานมาแล้ว
และเรื่องราวยังคงดำเนินมาจนทุกวันนี้
ยินดีต้อนรับสู่ดินแดนที่มี
ความสุข ความทุกข์ และความว่างเปล่า
เกิดขึ้นเป็น**ธรรมดา**

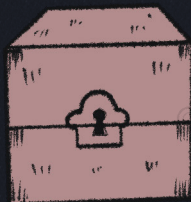
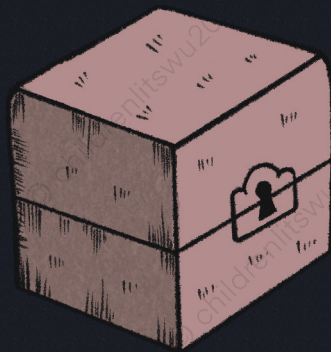

วันเวลาผ่านไปเป็นวัน เป็นเดือน เป็นปี
สรรพสิ่งค่อย ๆ เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ

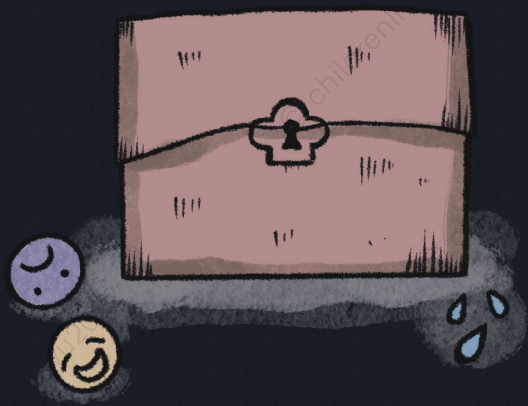
ทุกคนมี**กุญแจ**เป็นของตัวเอง
กุญแจที่มีรูปร่างแตกต่างกัน

ถึงเวลาไขกล่องใบนี้ออกมา
กล่องที่มีชื่อว่า 'หัวใจ'
เมื่อเปิดกล่องแล้วจะพบกับ...

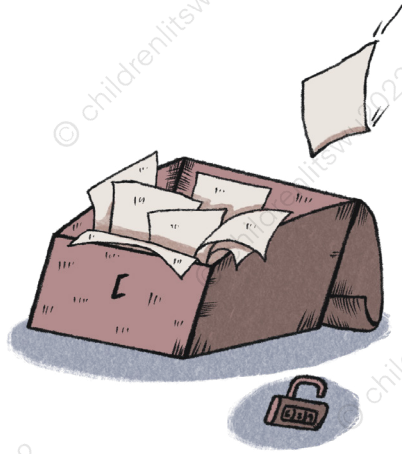
กล่อง 'สะสม' อะไรไว้มากมาย
นับร้อย นับพัน บ้างก็มากกว่านั้น
เกิดขึ้นเพียงหนึ่งครั้ง หรือ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
จนกล่องหนึ่งใบขนาดเท่าเดิม มีของอัดแน่น...

ทว่ากล่องนี้เป็นกล่องพิเศษที่ไม่มีวันเต็ม...

กล่องหนึ่งใบ...บางใบ

เธอเคยรู้จักแบบนี้บ้างไหม...

“ฉันชอบ...”

เวลาแห่งความสุข ความสนุกเล็ก ๆ น้อย ๆ หลังเลิกเรียน
เป็นช่วงจุดประกายความฝันในใจของฉันทันทีกับเพื่อน ๆ

เส้นทางที่วาดหวังไว้ แม่ว่ายังเลือนรางไม่เป็นรูปเป็นร่าง
เท่าไรนัก แต่สักวันความฝันนี้อาจจะพุ่งทะยานไปไกลเกินกว่าที่ใคร
จะคาดคิด

“ฉันชอบร้องเพลงกับเพื่อน ๆ”

จนกระทั่งวันหนึ่ง

តើយល់

ร่ำคาบยู่

หยุด

“แต่...”

ไร้สาระ

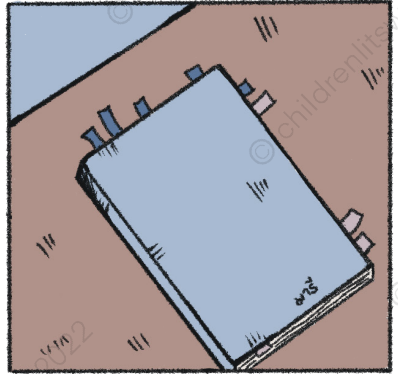
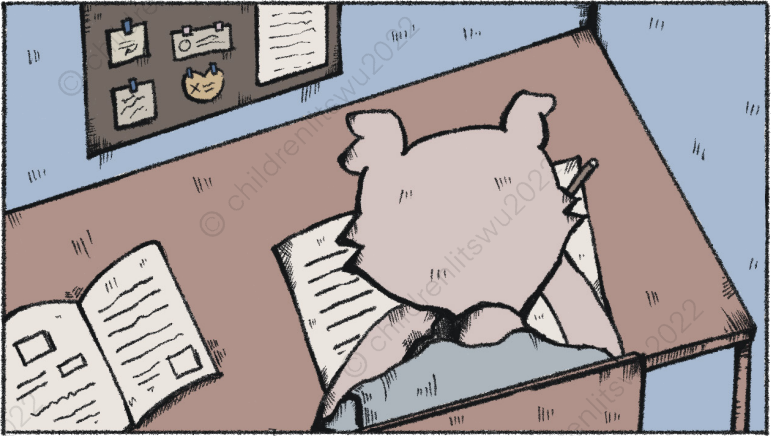
ວຽ່ງ
ເຊີຍໆ

ຮຸດ!

“หนูอยากเป็นนักเขียน”

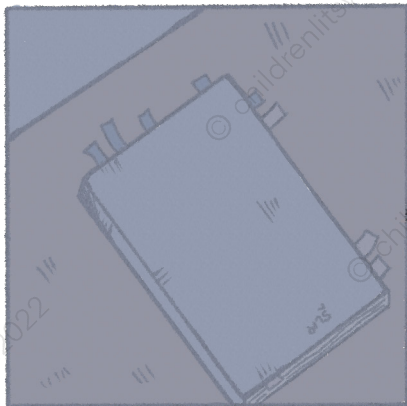
มารีพบตัวตนตั้งแต่เด็ก ๆ เธอจึงเริ่มขีด ๆ เขียน ๆ ร้อยเรียง
ข้อความจากชีวิต จินตนาการจนเป็นเรื่องราว

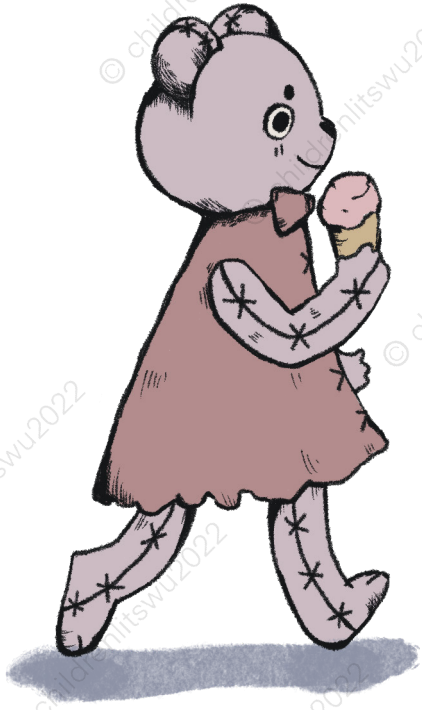

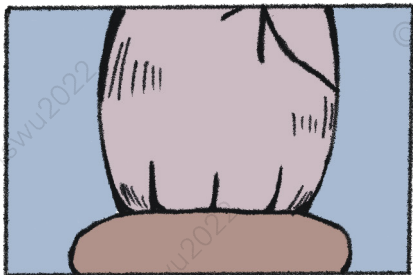
ทว่าเส้นทางของเธอไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบดังที่คิดไว้
มีอุปสรรคจุกจุกขวางกั้นไม่ให้เธอเดินไปยังจุดหมายปลายทาง

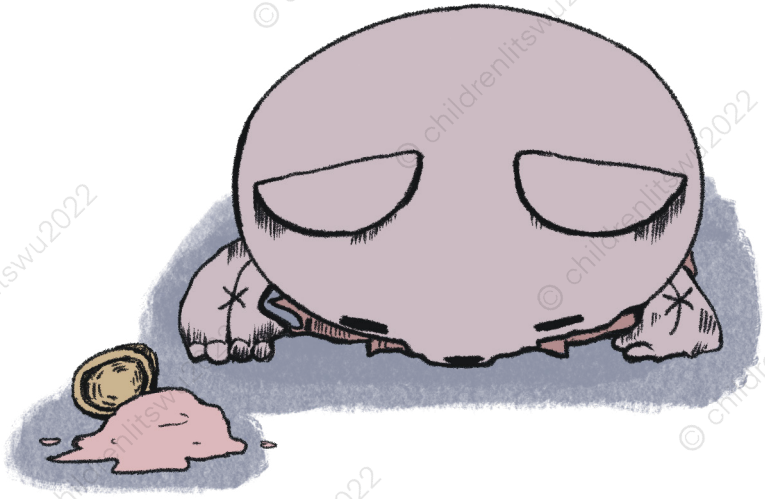
ไม่มีใครยอมรื้อปรับตัวตนที่เธอชื่นชอบและไม่เคยทำร้ายใคร

พวกเขา **ปฏิเสธตัวตน** ของเธอ

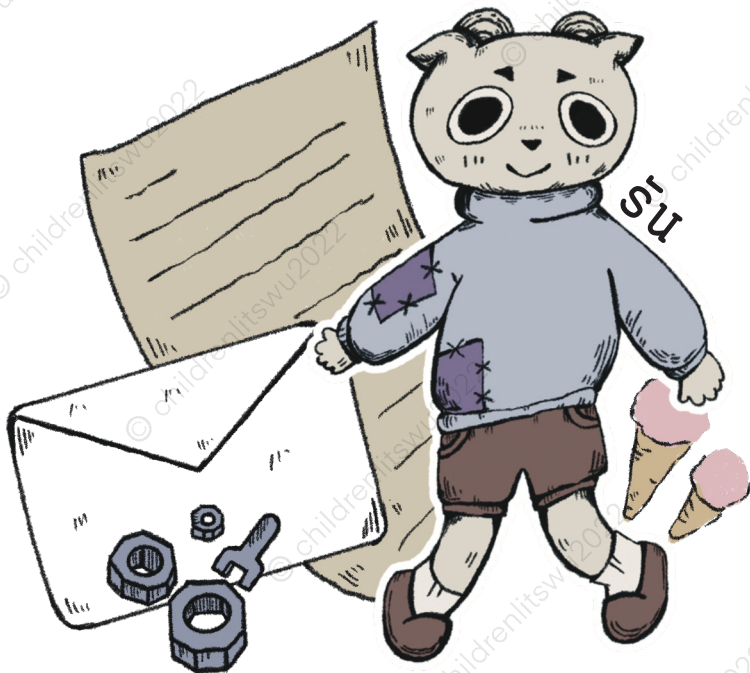

“ผมมีเป้าหมายครับ”

ฉันชื่นชอบเครื่องจักรและการประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องไม้ใหม่ ๆ
เขาศึกษาหาความรู้ทางด้านนี้อย่างจริงจังเพื่อเป้าหมายและครอบครัว

ชีวิตได้มอบบททดสอบอันยากลำบากให้แก่เขา
แม้ว่าตั้งใจเพียงใดแต่ก็ยังห่างไกลจากจุดหมาย
และเขารู้ดีว่าวันข้างหน้าร้านของครอบครัวซึ่งเป็น
เหมือนบ้านที่เขาเติบโตมาอาจไม่มีอีกต่อไป

ทำยังไงดี

ทำยังไงดี

ทำ...

ทำ
ยังง
ดี!

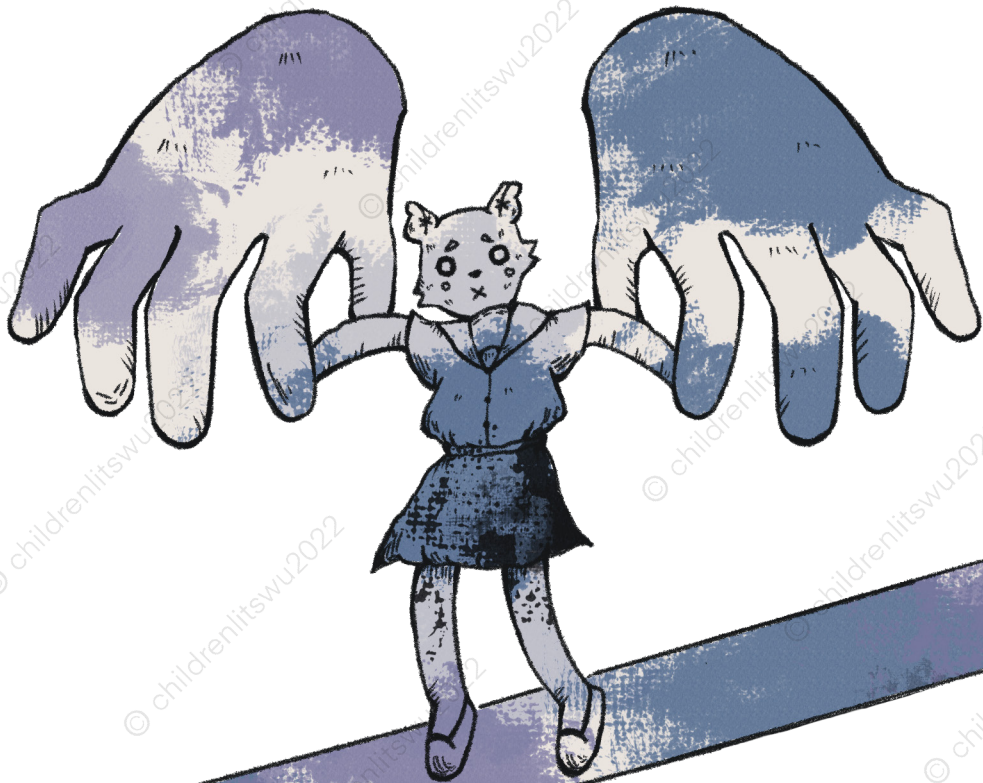

“สิ่งที่ฉันชอบไม่ใช่อะไรหรอก”

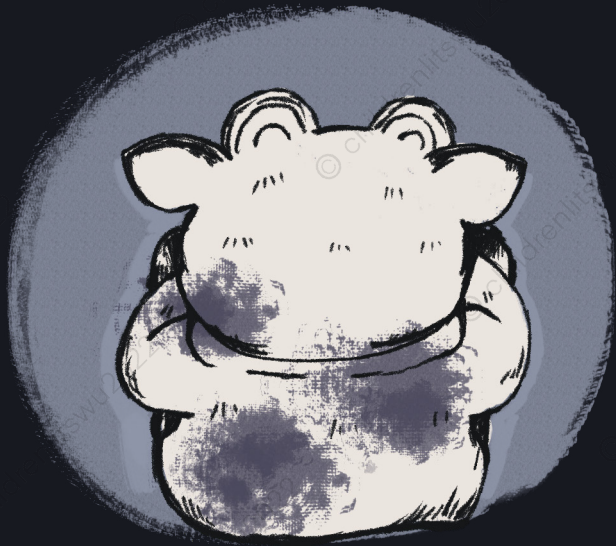
ฉันคิดว่ากรรมจมน้ำตาที่ไหลออกมาไม่หยุด ถ้อยคำเหล่านั้น
บาดลึกเข้ามาในใจของฉัน ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มารีสูญเสียตัวตนและเส้นทางที่เลือกเดิน เธอคิดเพียงว่าเส้นทาง
ที่คนอื่นเลือกให้ดีกว่าเส้นทางที่เธอเลือกและสร้างขึ้นเอง

“ทำไม...ชีวิตของผมถึงต้องเป็นแบบนี้ด้วย”

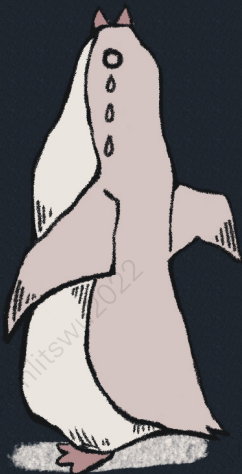

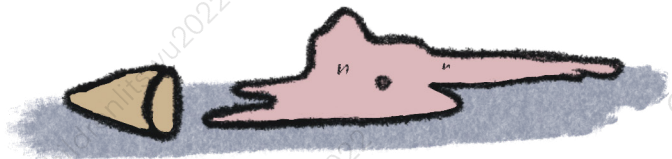
เขาทำผิดอะไร

เธอทำผิดอะไร

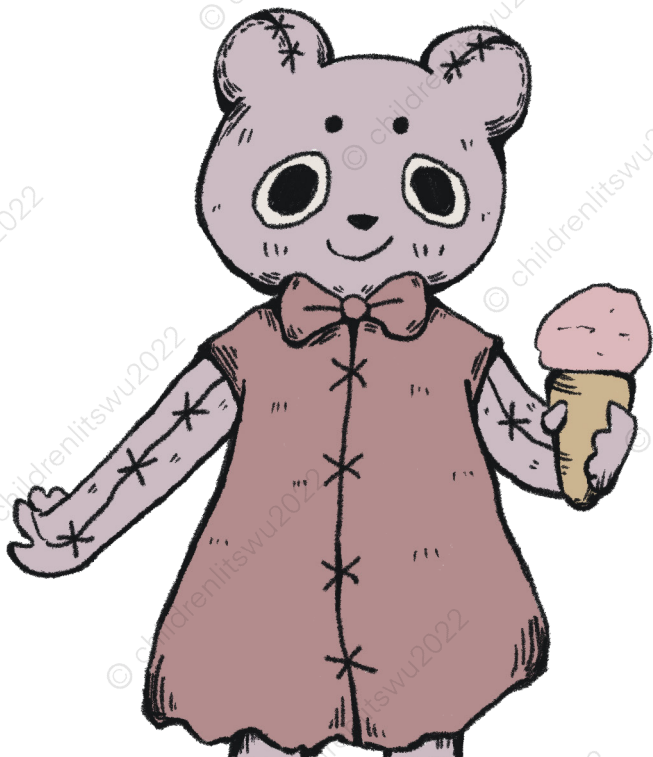
แล้วฉันทำผิดอะไร

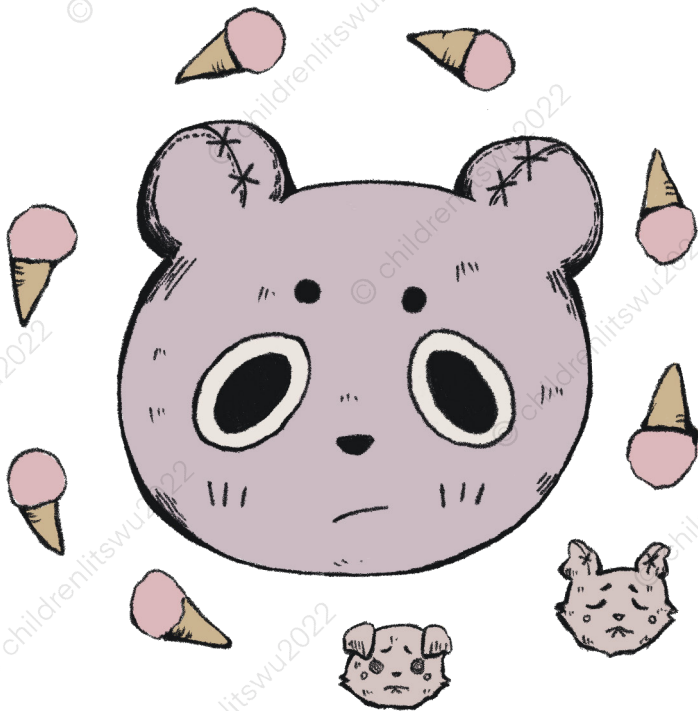

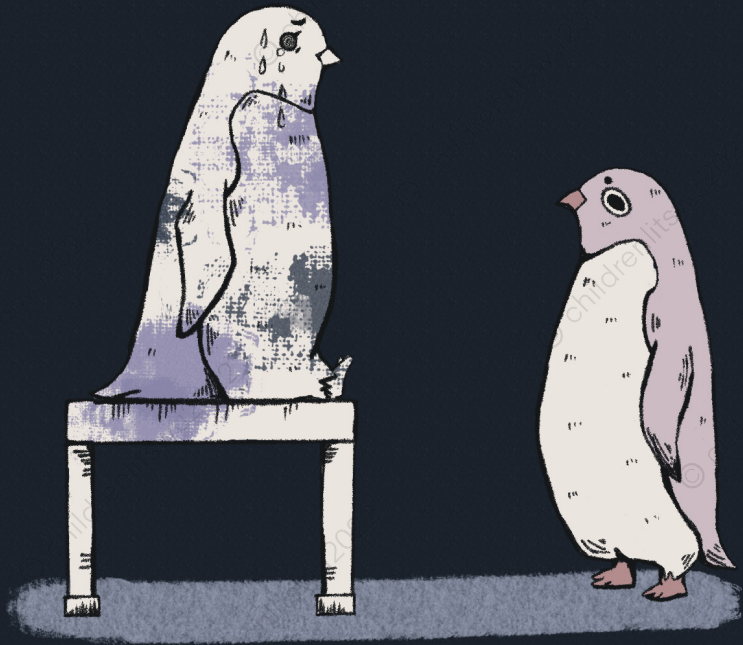

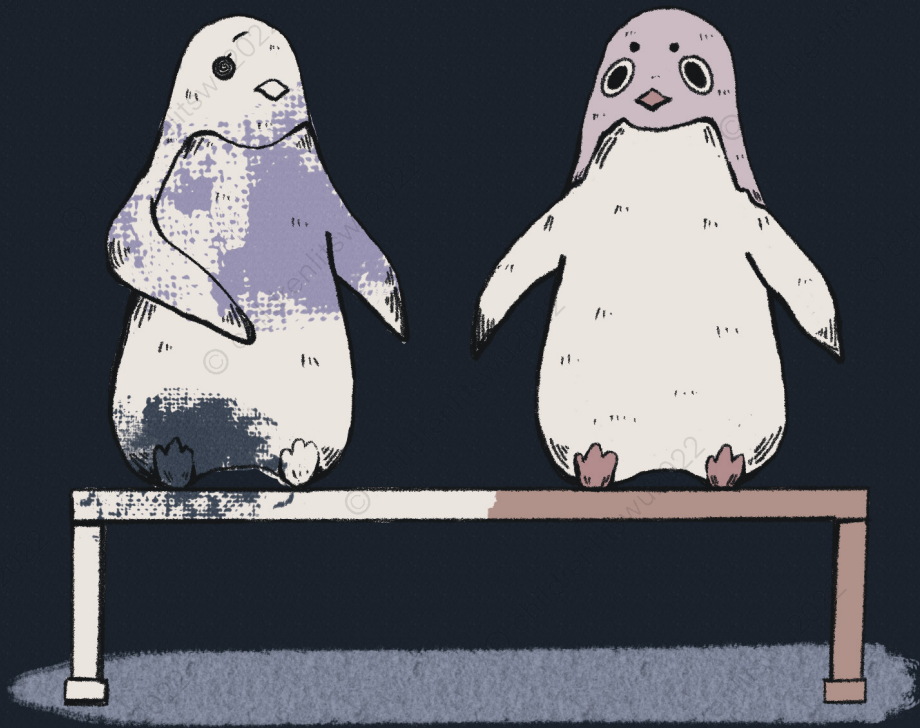

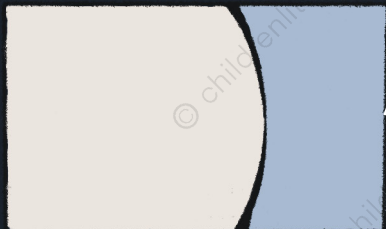

“วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสดีนะ”

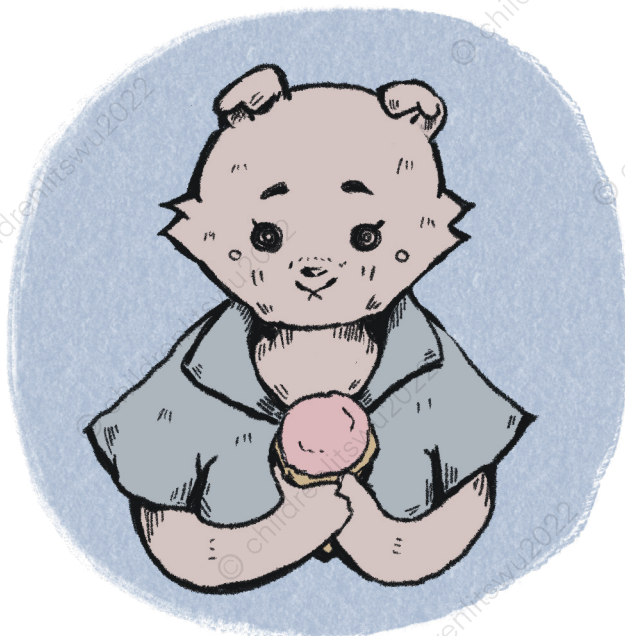

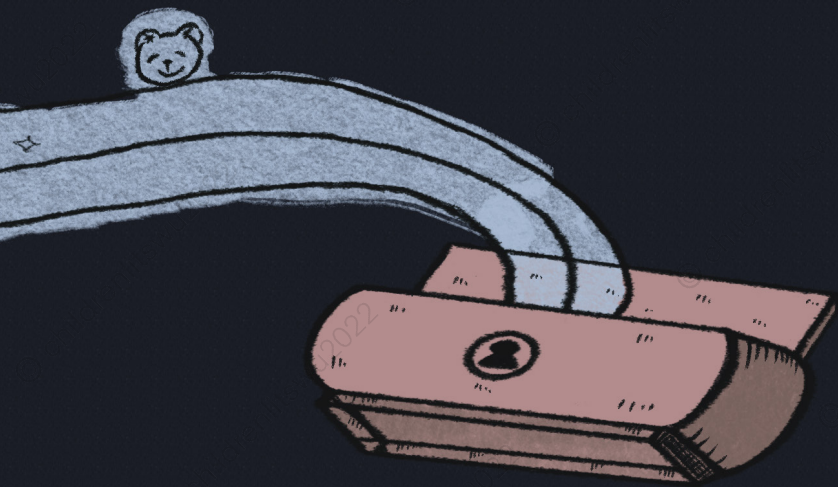
↑
A777
A777

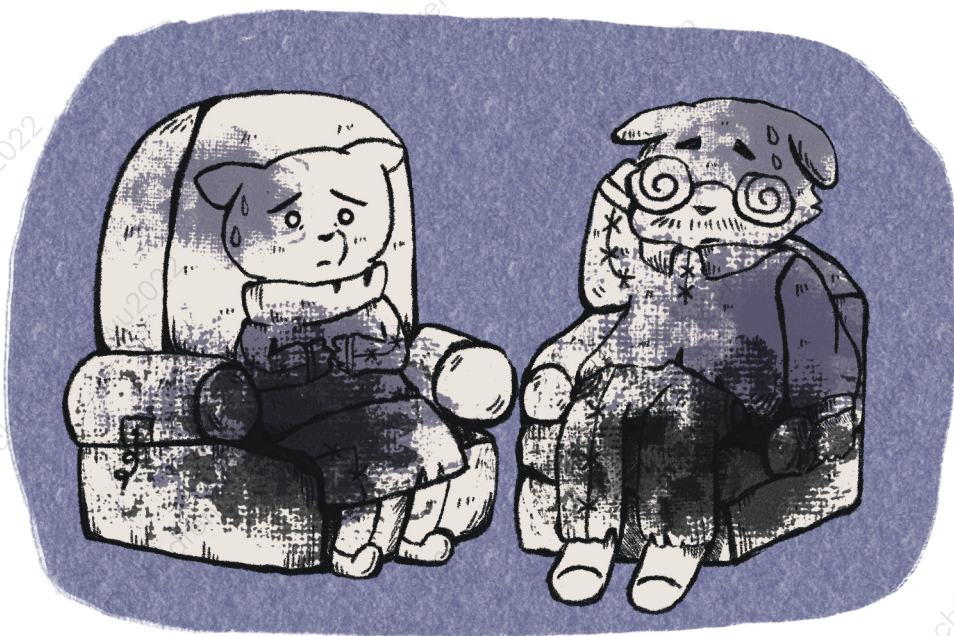

“อ่อยจ้ง...ขอบคุณที่รับฟังนะคะ”

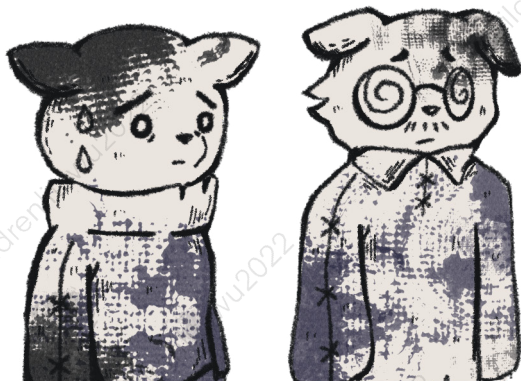

“ผมไม่เข้าใจ”

“พ่อกับแม่ก็ไม่เข้าใจ”

“ผมคิดแล้วคิดอีก ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น”
“พ่อกับแม่ก็ไม่สบายใจอยู่เน่นเลย”

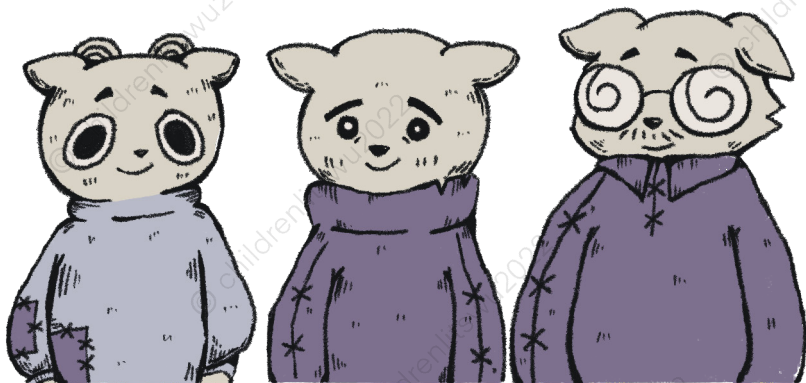

“ผมอยากรู้ว่าพ่อกับแม่เป็นยังไงบ้าง ที่จริงผมนะเครียดกับปัญหาที่พวกเราเผชิญอยู่มากจนไม่รู้จะทำยังไงดี”

อะแฮ่ม

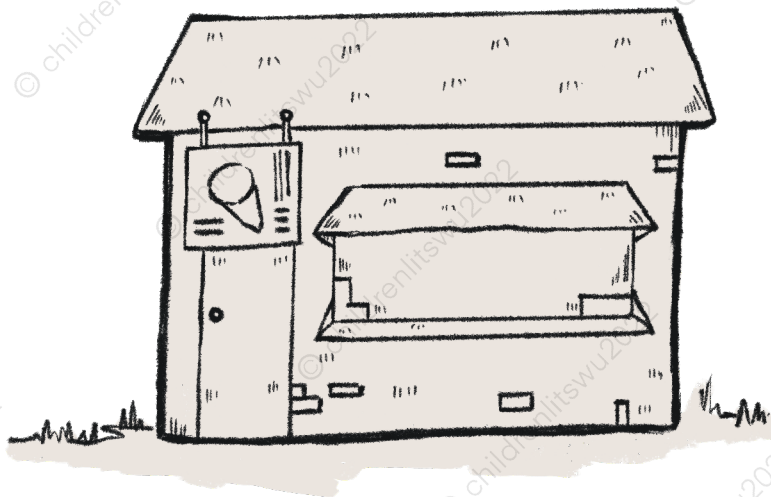
จนกระทั่งพวกเขาพูดคุยและรับฟังกัน ปัญหาที่หนักอกหนักใจมานานก็เบาลงได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ทั้งพ่อและแม่ก็ทุกข์ใจเหมือนกัน หรืออาจจะมากกว่าผมด้วยซ้ำไป แต่ก็ดีใจที่พวกเราได้แบ่งปันความรู้สึกที่เก็บไว้ ถึงจะเป็นความเจ็บปวดก็เถอะ แต่แปลกดีที่แผลในใจของผมค่อย ๆ ดีขึ้นต่อไปต้องพยายามให้ถึงที่สุดก็ใครจะยอมให้ร้านที่เป็นบ้านของพวกเราต้องปิดกัน”

แม้ว่าเขาไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง แต่สถานการณ์
ในตอนหนึ่งบังคับให้เขาต้องตั้งใจและพยายามให้ถึงที่สุด

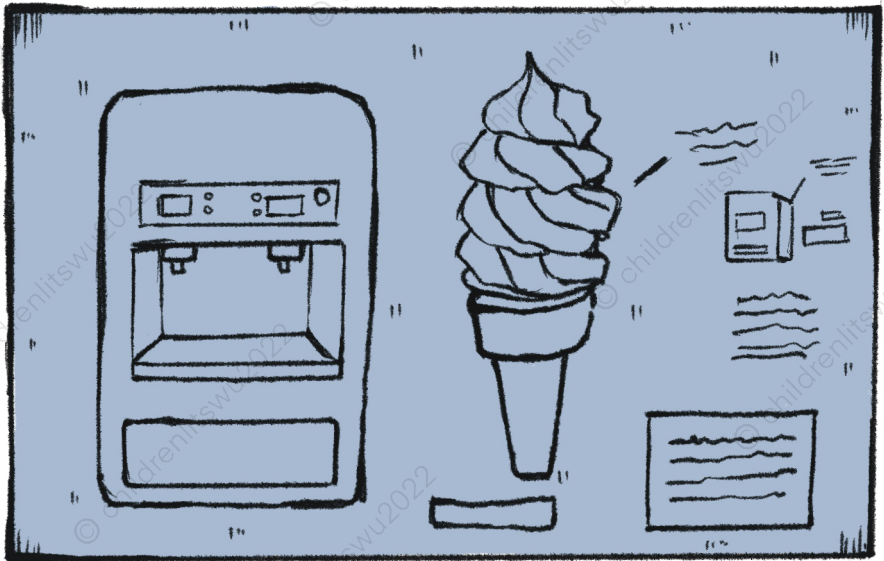
เขาและพ่อแม่กำลังคิดหาวิธีก้าวข้ามผ่านความเจ็บปวดนี้ไปด้วยกัน

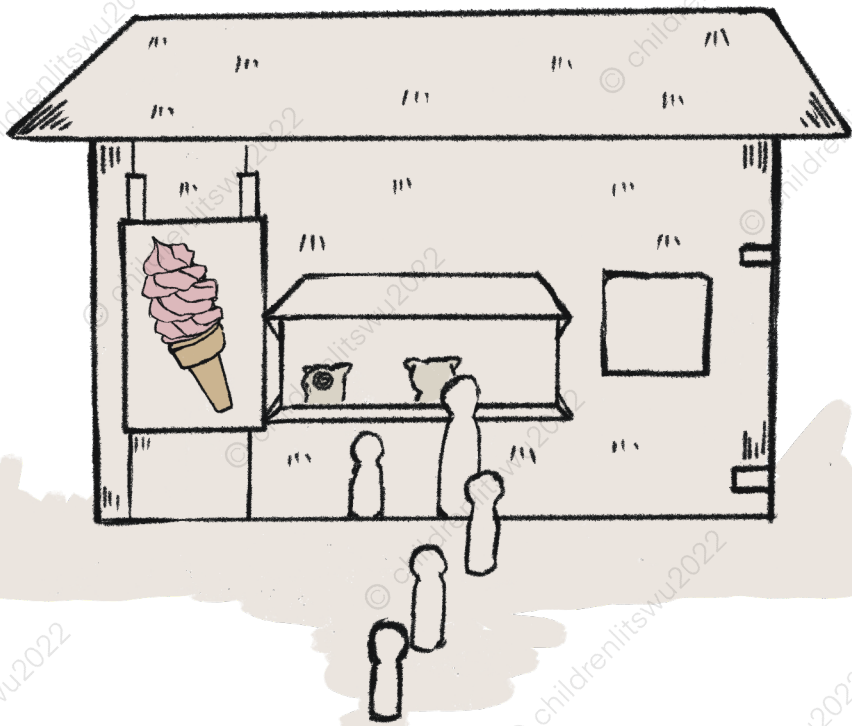

ช่วงแรก ๆ เส้นทางที่พวกเขาเลือกเดินไม่ราบรื่นเท่าไรนัก แต่พวกเขาก็ไม่ย่อท้อ พยายามต่อไปเรื่อย ๆ

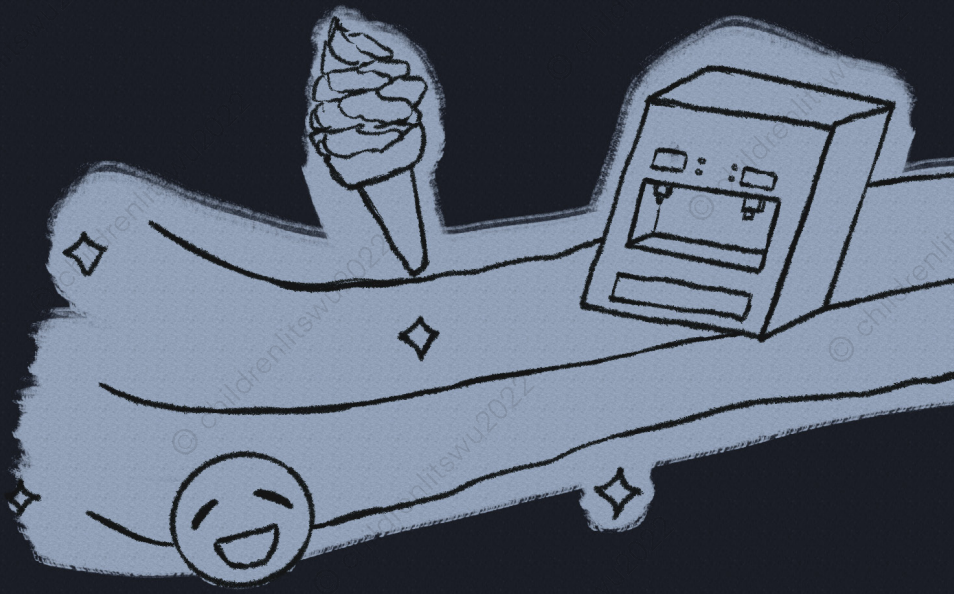
จนกระทั่ง...

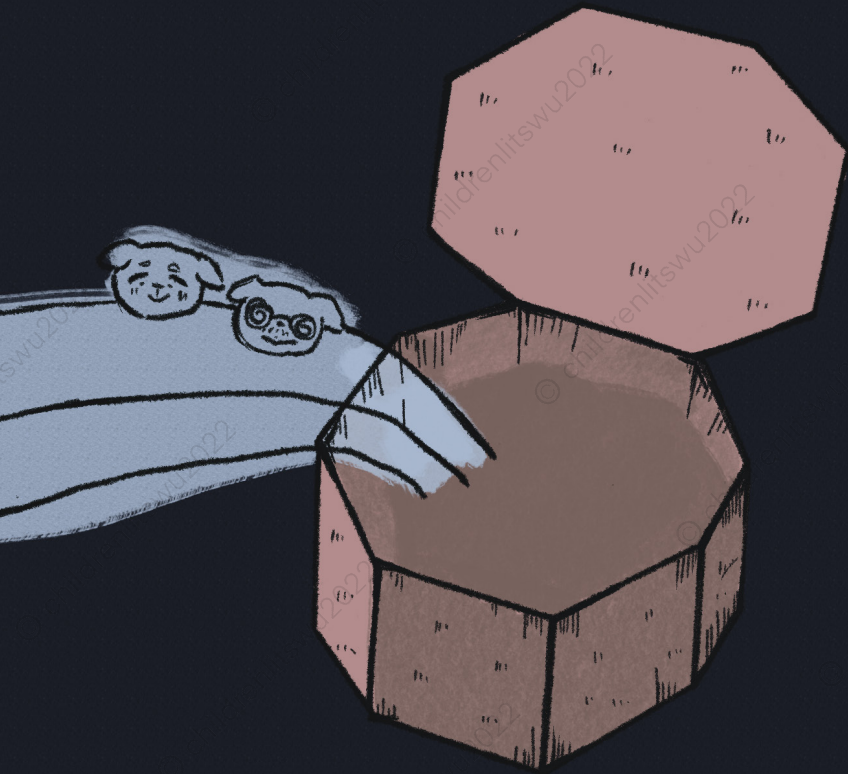
แผนการใหม่

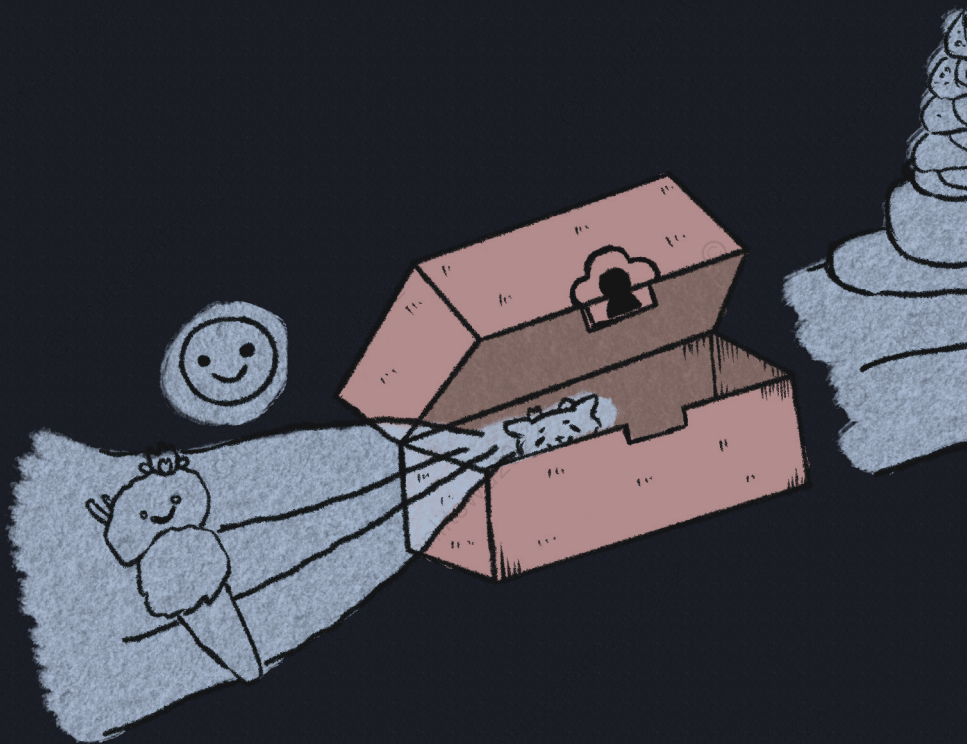

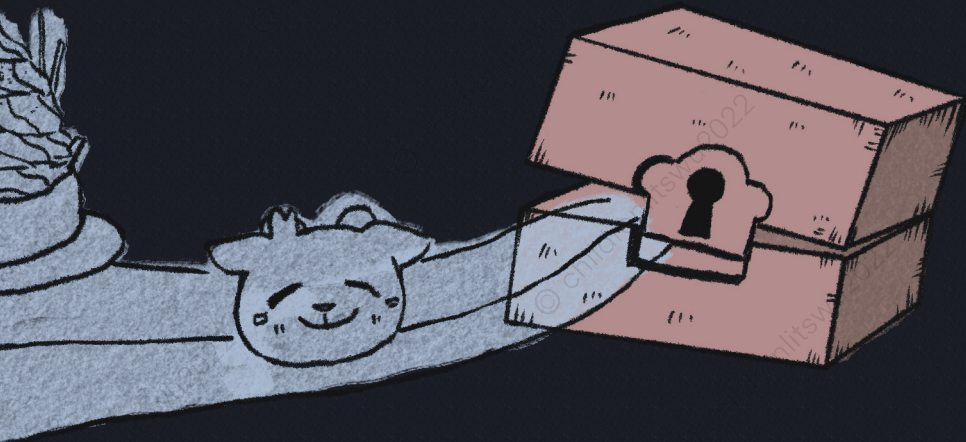

แล้วพวกเขาก็ทำสำเร็จ

“ไม่มีใครเข้าใจฉันเลย”

ฉันเดินไปเรื่อย ๆ ไร้จุดหมาย โดดเดี่ยว อ้างว้าง

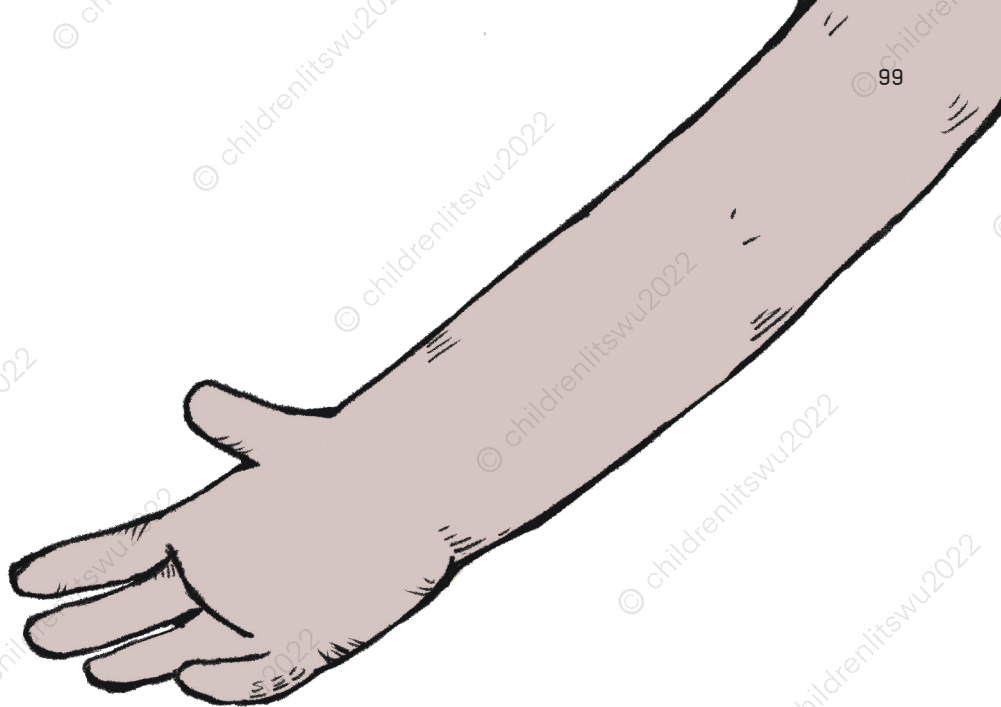

“อยากไปให้ไกลจากที่นี่”

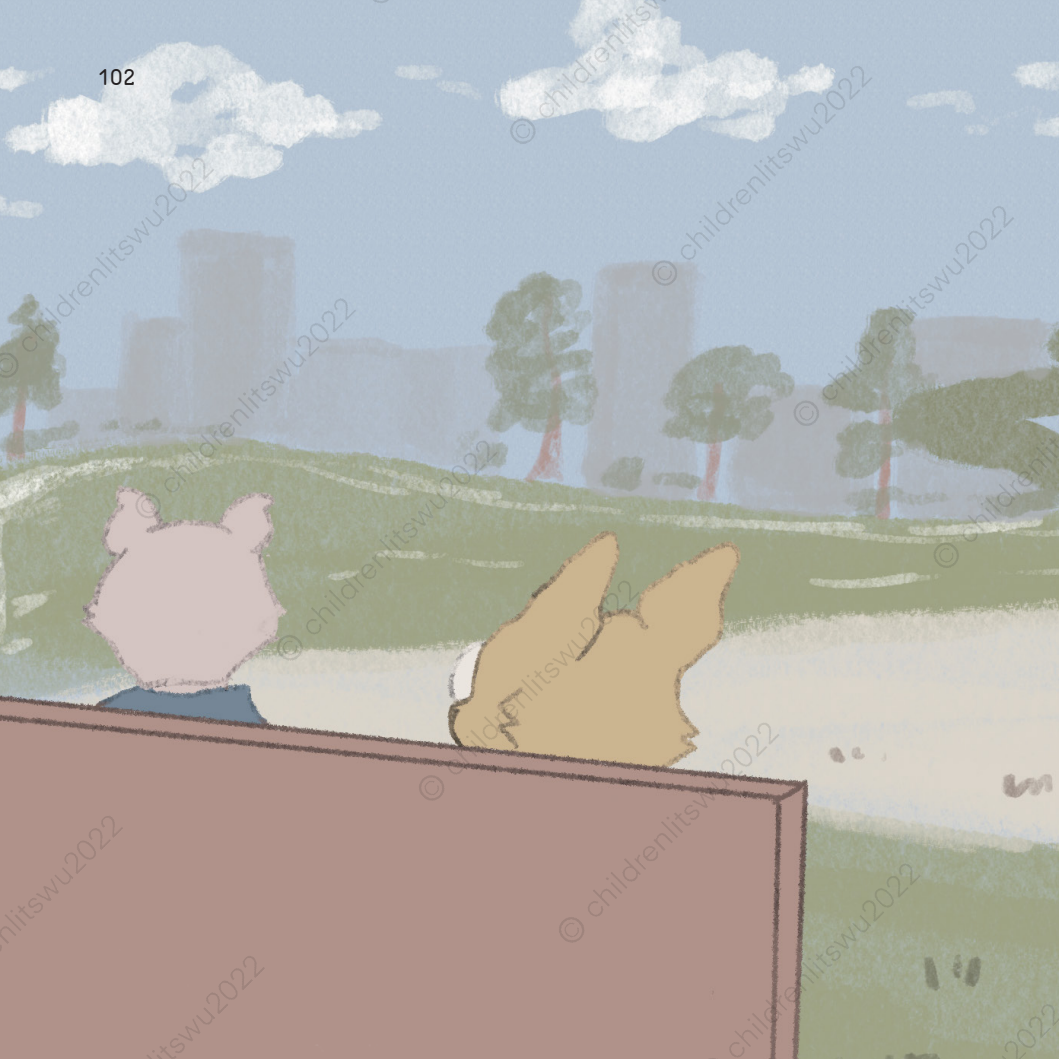
ฉันจึงออกวิ่งเพื่อหวังให้ลมที่พัดผ่านมาพาความรู้สึกนี้ออกไปจาก
ใจของฉันด้วย

แล้วเรื่องที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น

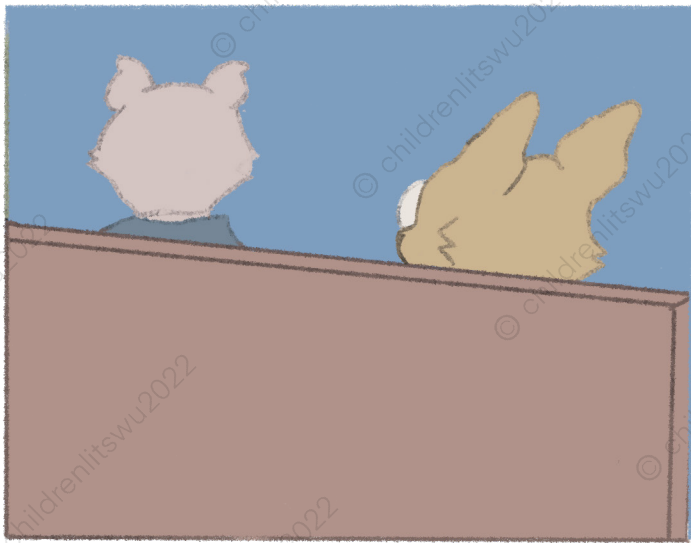

“วันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสดีนะ”

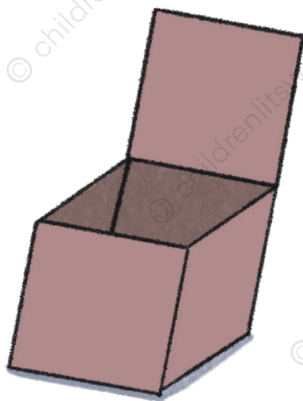

ทั้งสองไม่ได้สันทนาอะไรกันมากนัก
ฝ่ายหนึ่งเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาของตัวเองเพียงสั้น ๆ
และรับฟังเรื่องราวของอีกฝ่าย

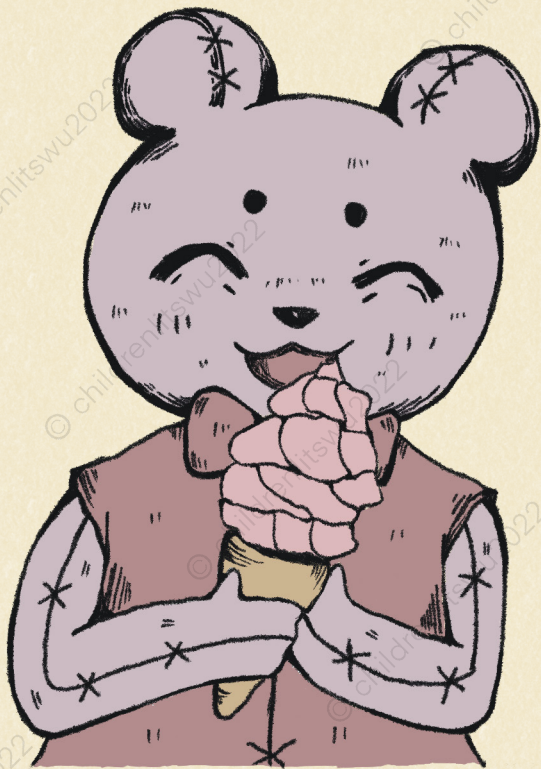

หลังจากวันนั้นฉันอยากทำให้ได้แบบพี่มารีถึงจะเจ็บปวดมากมาย
แต่ไหนแต่พี่มารีก็พยายามจนทำความฝันของตัวเองให้เป็นจริงได้

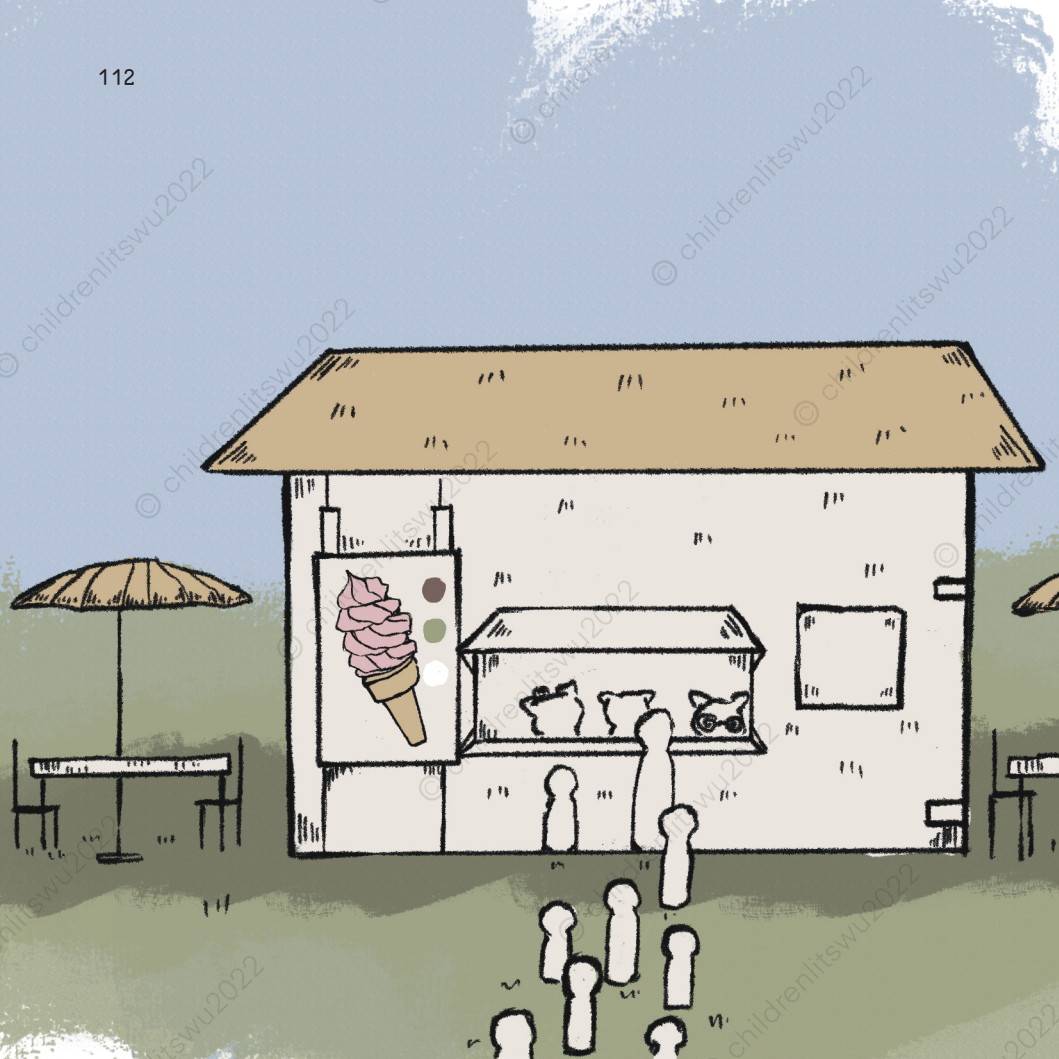
เรื่องราวของ 'พี่มารี' จุดประกายความฝันในใจของฉันอีกครั้ง พลังที่
จะก้าวเดินตามความฝันให้ได้อย่างที่พี่ทำ

กล่องปัจจุบัน

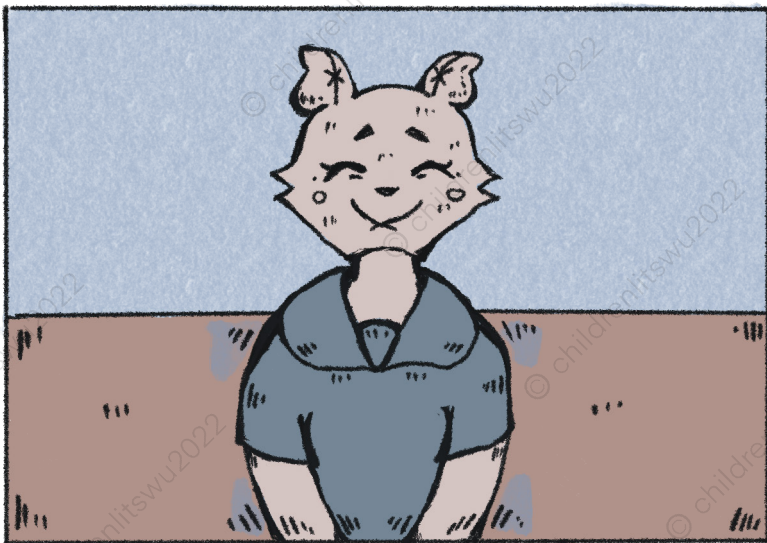
ช่วงชีวิตหนึ่งมีสิ่งเหล่านี้ผลักดันมาท้าทายเราเสมอ

ความสุข ความทุกข์ ความว่างเปล่า

คงเป็นเรื่องธรรมดาและทำให้ฉันได้เรียนรู้ว่าไม่มีอะไรอยู่ตลอดไป

รำคาญ

หยุด

รำคาญ

หยุด

เขียบ

หยุด

ฉันเคยเจ็บปวด วันนี้ก็ยังเจ็บอยู่ แต่วันหนึ่งฉันจะ
เข้มแข็งขึ้น

ตราบไตที่ความฝันของฉันไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน
ฉันก็จะขอมุ่งมั่นทำต่อไป

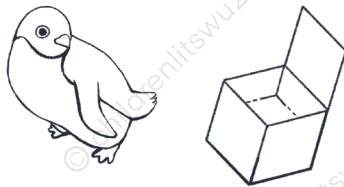

“ขอบคุณที่เปิดใจรับฟังความเจ็บปวดของฉันนะ”

กาลครั้งหนึ่งมีกล่องหลายใบ...เปิดออก

ความรู้สึกมากมายเกินจะนับกับใจหนึ่งดวงที่ใคร ๆ ก็มี

นกยูงและกล่องกระดาษ

เกี่ยวกับผู้เขียน

ทรงพร กุลกาญจนากิจบาล
ปัจจุบันกำลังจะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี
จากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ใกล้ถึงเวลาออกเดินทางอีกครั้ง
เพนกวินอาจพาเรามาพบกันที่

E-mail : songporn.kn@gmail.com

“เงา เธอ และฉันทำผิดอะไร
ทำไมถึงต้องเจ็บปวดขนาดนี้”